

Ο άνθρωπος ζωοποιείται και ανακαινίζεται μέσω του βαπτίσματος (Μητροπολίτης Αργολίδος Νεκτάριος)

/ [Πεμπουσία](#)

[Προηγούμενη Δημοσίευση:<http://bitly.com/1XOrogG>]

Προβαπτισματικές τελετές

Η τελετή της κατήχησης γίνεται στο νάρθηκα του ναού (εφ' όσον υπάρχει). Ο μέλλων να βαπτισθεί είναι στραμμένος προς την Ανατολή, πράγμα που σημαίνει ότι φεύγει πλέον από το σκοτάδι, που είναι η Δύση, και στρέφεται στο βασίλειο του φωτός, που είναι η Ανατολή, για να δει τον νοητό Ήλιο της δικαιοσύνης. Παλαιότερα ο κατηχούμενος στεκόταν έχοντας κάτω τα χέρια, και αυτό σήμαινε την υποταγή στο Χριστό.

OLYMPUS DIGITAL CAMERA

Ο ιερέας εμφυσά στο πρόσωπο του κατηχούμενου. Είναι μια πολύ σπουδαία πράξη. Έχει τη ρίζα της στο βιβλίο της Γενέσεως: «Έπλασεν ο Θεός τον άνθρωπον χούν λαβών από της γης και ενεφύσησεν εις το πρόσωπον αυτού πνοήν ζωής και εγένετο ο άνθρωπος εις ψυχήν ζώσαν». Το Βάπτισμα είναι το μυστήριο της καινής κτίσεως. Ο άνθρωπος δέχεται εκ νέου τη ζωή. Όπως τότε το εμφύσημα ήταν το σημείο της ζωής, έτσι και τώρα είναι το σημείο της νέας ζωής. Ο αβάπτιστος άνθρωπος είναι νεκρός. Με το βάπτισμα ζωοποιείται, ανακαινίζεται. Εμφυσάται δε τρεις φορές, όπως λέει και ο άγιος Συμεών Θεσσαλονίκης, «διά την θείαν ενέργειαν της ζωοποιού Τριάδος. Δι' αυτής γάρ επλάσθη και αναπλάττεται».

Στην πρώτη ευχή ο ιερέας επιθέτει το χέρι του πάνω στο κεφάλι του κατηχούμενου. Η κίνηση αυτή σημαίνει τη μετάδοση της χάριτος, του αγιασμού και των ευλογιών στον κατηχούμενο. Ο Σμέμαν κάνει μια σπουδαία παρατήρηση: «Η πρώτη πράξη της ακολουθίας του Βαπτίσματος είναι μια πράξη προστασίας: το χέρι του επισκόπου -το χέρι του ίδιου του Χριστού- προστατεύει, σκεπάζει, "διαφυλάσσει υπό την σκεπή των πτερύγων". Γιατί τώρα πρόκειται να αρχίσει

έναν θανάσιμο αγώνα και αυτή η ευχή μας κάνει λόγο για τη μεγάλη σοβαρότητα».

Οι τρεις εξορκισμοί - αφοριστικές ευχές

Οι εξορκισμοί ή αφορκισμοί που αναγινώσκονται σήμερα, αναγινώσκονταν στην αρχή, από την επόμενη της ονοματογραφίας, πολλές φορές, σε ορισμένη ώρα που προσέρχονταν οι κατηχούμενοι κατά ομάδες. Τους εξορκισμούς τους έκαναν κληρικοί και τους πρώτους αιώνες οι εξορκισμοί ήταν πολλοί και μεγάλοι σε μήκος. Ίσως το περιεχόμενο των αφορκισμών να εκπλήσσουν τον σημερινό ορθολογιστή άνθρωπο, που δέχεται μόνον την παρουσία κάποιου θεωρητικού κακού, αλλά αμφισβητεί την ύπαρξη και την καταστροφική δύναμη του σατανά. Εμάς όμως οι ευχές αυτές δεν πρέπει να μας εκπλήσσουν. Για τις ευχές αυτές έχουμε να παρατηρήσουμε το εξής:

Εδώ εμφανίζεται ο διάβολος να έχει εξουσία και να κατέχει τον οδηγούμενο στο βάπτισμα, και ο ιερέας επίτιμα τον διάβολο με φράσεις που προκαλούν φρίκη και τρόμο να φύγει απ' αυτόν.

α) Οι αφορκισμοί αυτοί μπήκαν σε χρήση την εποχή που οι κατηχούμενοι δεν ήταν τα σημερινά νήπια των χριστιανών, αλλά ειδωλολάτρες που θυσιάζαν στα είδωλα (Είναι χαρακτηριστική η φράση: «Αποτάσσει τω σατανά και πάσι τοίς έργοίς αυτού και πάση τη λατρεία αυτού, και πάσι τοίς αγγέλοις αυτού, και πάση τη πομπή αυτού;»)

β) Γενικά όμως, ο άνθρωπος πριν πιστέψει στον Χριστό η καρδιά του είναι «οίκος δαιμόνων», επειδή κάνει τα αντίθετα με το θέλημα του Θεού. Με τις ευχές αυτοί οι δαίμονες φυγαδεύονται και με το βάπτισμα γίνεται ο άνθρωπος οίκος Θεού.

γ) Οι εξορκισμοί έχουν την αρχή τους στα θαύματα της απελευθέρωσης των δαιμονιζόμενων από την τυραννία του διαβόλου. Σ' αυτήν την τυραννία ζούσε το ανθρώπινο γένος προ της ενανθρωπήσεως του Χριστού, ο οποίος «εις τούτο εμφανερύθη, ίνα λύση τα έργα του διαβόλου». Όπως ο Κύριος επιτιμούσε τα δαιμόνια «εγώ σοι επιτάσσω, έξελθε έξ αυτού και μηκέτι εισέλθης εις αυτόν», έτσι και η Εκκλησία, εν όνόματι του Χριστού, ελευθερώνει τον φωτιζόμενο από την τυραννία του διαβόλου: «Αυτός γαρ (ο Χριστός) και νυν επιτάσσει σοι δι' ημών: φοβήθητι, έξελθε και υπαναχώρησον από του πλάσματος τούτου».

[Συνεχίζεται]